

6. Sa, Issand! neid ei tarwita, waid kutsusid neid eite, Et piddid targaks tegges ma meid, head andma käite: Eks sellepärast tahhaks sa, hing! tānnolikust rōmusta? — Wai pēlgad pūbha rōmu? —

7. Miks rōmu tūhjaist asjadest ni kanges' pūda wōttad, ja mis teeb rōdmisaks iggawest, kui tūhja mahhajāttad? Sull olo go rōmu Issandas, mis sulle rōmo hallikaks saab pārrast surma jáma.

8. Et Jummal meise süddant loond, mis sowib rōmus olla, on temma ka keik ettetoond, mis meil woib rōmuks tulla; seft, igga rohho taimese, ja temmass' lodud waimoke, need tewad süddant rōdmisaks.

9. Mo hing, ka sīnuo rōmuks sūl' keik wotnud Jummal tehha. Oh, olleks sīnul mārkust küll, keik temma armu nāhha! Kui keik ta reud head teål, kui hevis lassimad veel seål on taewasse keik lodud.

10. Sind, Keigekõrgem! kummardan sepārrast ikla maani; sind tundes ennast tō-

mustan, sind kīdan taewani. So wald on ilma otsata, ja selle surus mōdtmata, mis sinna, Jummal! lonud.

II. L e i f u s e a j a l.

1. Et kiitkem omma Jummalat, kes ikka aemu nātnud, ning ðnnistanud meie maad, ja aite, salvi tātnud; seft, pōllo tōe on sellele ta rōmuks forda lāinud, kes sedda hāsti teinud.

2. Waat! wīja : wālli saenetes pāld förre otsas fannab; pōld kōigub walmis aninetes sull' leikust, leiba annab. Küll toidab ta neid armoga, kes omma tōed sī n tewad, ja ausast leiba sōwad.

3. Siis lauldes leika rōmoga, mis Jummal sulle annud; ja prugi sedda tānnoga, mis olled kokkepannud. Oh! hoia sa, mis jaggab ta, ja prugi sedda heaks, ei mitte ülle liaks.